

MARIÀ JONQUET PUIGDEMOLA. DIARI D'UN ZOÒLEG.

En aquell bosc pirenaic ple de clar-obscurs en el qual va passar-hi un llarg temps investigant i intentant corroborar la hipòtesi que li van proposar sobre la població d'erminis, és on més va arribar a valorar la vida i l'existència d'ella dins seu.

El 14 de maig de 1889, en Marià, va començar un estudi zoològic en una muntanya prop de l'Aneto on se li havia proposat d'investigar l'existència i la proliferació d'uns animalons molt petits i molt curiosos anomenats erminis. Per entendre'ns aquests petits individus són com una rata gran, però totalment blancs i amb la punta de la cua negra. Antigament els monarques, els caçaven per aprofitar-ne la pell per fer les seves extravagants capes. Bé, tornem al tema que em desvio, durant aquest estudi de camp va estar vivint completament sol en un refugi al vell mig d'una glacera, clar, perquè els erminis són blancs perquè viuen en zones nevades i s'han de camuflar correctament, Marià Jonquet Puigdemola va passar el pitjor hivern de la seva vida, va patir fred i enyorança. El bon samarità d'en Marià, tenia per costum escriure en el seu diari, els esdeveniments que creia més destacats de la jornada durant la seva estada a l'observatori.

Els fets que conta en el seu diari durant els mesos de gener i principis de febrer de 1903, no els podré corroborar mai com a veraders, ja que, Marià no va tornar mai més a casa seva. Realment cada cop que els llegeixo, em provoquen un llarg calfred que em recorre tota l'espina i ara us els contaré.

8 de gener de 1903.

Porto més de catorze anys aquí a dalt de la muntanya, sol, avorrit, sense poder demostrar l'existència dels erminis en aquest paratge. Fins i tot, he arribat al punt de pensar que m'estic tornant esquizofrènic. No parlo amb ningú, únicament parlo amb la natura: els ocells, els arbres, etc., però com ja comprendràs estimat diari, el resultat d'intentar interactuar-hi és defraudant. He passat totes les festes de nadal sol, sense família, sense amics. No negaré que trobo a faltar a la meva esposa Carme i els meus fills Joanet i Sebastià, la meva estada aquí s'està fent eterna, si no puc demostrar ni corroborar res en dos dies, plegaré i me'n tornaré a Barcelona, a casa.

10 de gener de 1903.

Estimat diari, estic immers en una gran depressió, ahir va venir a visitar-me la meva mare, l'Assumpció, no m'hauria sorprès que la meva mare em volgués veure si no fos perquè fa quinze anys que va morir. Em va començar a parlar dels meus fills que ja havien crescut molt, del pare que estava més prim, (cal esmentar que el meu pare feia 20 anys que era mort), i m'he dit que no abandoni la meua lluita envers el descobriment i el desenvolupament científic.

*No sé com han pogut succeir aquests fets, estic desconcertat, tinc por, vull marxar a casa, amb la família.
Respecte als erminis, no puc aportar res de nou.*

31 de gener de 1903.

Estimat diari, per fi avui he observat una parella d'erminis, eren marronets, i caminaven sobre dos potes, m'hi he acostat i he descobrit que no tenien ulls i que tenien unes potes molt llargues amb unes ungles molt esmolades. Han intentat dir-me alguna cosa, però malgrat la meva professió no els he pogut entendre. La meva mare, que avui ha vingut acompanyada del pare, m'ha dit que l'hi ha semblat que els erminis comentaven que jo començava a perdre el cap. Quins acudits...

3 de febrer de 1903.

*Avui la mare ha vingut amb el meu fill Joanet a visitar-me. S'ha fet molt gran. No feia gaire bona cara, en portava un tall molt profund al pit i la camisa blanca, vermella. Li he preguntat si s'havia fet mal i ma dit que si, però que ara ja no ho li'n feia. Jo he respirat tranquil, ja que al principi m'he espantat. Pobret en Joanet, m'ha demanat que marxi amb ell i ara mateix no puc! Estic començant a veure erminis per tot arreu, no puc abandonar la investigació! Ara fa mitja hora m'he acomiadat d'ells, i m'han dit que ens tornariem a veure ben aviat.
Ara soparé i me n'aniré a dormir.*

Aquest és l'últim fragment que el zoòleg Marià Jonquet i Puigdemola va escriure en el seu diari, que va ser trobat l'any 1993 a l'interior d'una casa situada al bell mig d'una glacera, juntament amb el cos sense vida del zoòleg.

Aquests fragments ens obren tot un món de preguntes, es va tornar boig?, és evident que sí, Marià va patir un declivi mental molt sever, però va ser aquesta la primera vegada que un humà en vida va parlar directament amb els morts?, realment parlava amb els morts o tot era un producte de la seva imaginació?, pensava ell que moriria aviat i per això patia aquests deliris primer veient les contradiccions de manera racional i després pensants que eren reals?, eren reals aquests deliris?

Per corroborar més aquesta hipòtesi sobre l'existència de les ànimes i de les converses amb els morts, sabem que en Joanet va morir el dia 2 de febrer de 1902, va caure des del balcó d'un cinquè pis i va s'estrallà sobre un arbre, una rama del qual, va travessar-li el pit.

I ara penseu-hi, el seu fill, després de no tenir pare durant tant de temps, el va venir a buscar? No ho sabrem mai.